ATAS 52

… zapadl do betonového bunkru. Místo pro skladování kontejnerů s odpadky. Jediný vchod, žádná okna. Jen zatuchlý smrad tlejících zbytků lidské kultury. Té, co si několik metrů za ním lebedí ve svých umakartových buňkách jedna plus nic a upírají svoje zraky k holovizím. Namačkaní po stovkách v železobetonových králíkárnách bez oken. Anebo spí. Co taky ve tři ráno.

Jenže on je na nohou už pěkných pár hodin a teď má navíc problém. A jediné co mu zůstalo, jsou dvě šest pětatřicítky. Jedna z pouzdra na holeni a tu druhou sebral tomu chlápkovi s přeraženým vazem. Nervózně doloval z komor zmrzlé, prázdné nábojnice, systematicky si ulamujíc jeden plastikový nehet za druhým.
„K čemu do prdele, k čemu. K čemu mi bylo, srát se do toho obchodu?!“
Zacvakl a roztočil bubínek jednoho z revolverů. Šest je zase pohromadě. Druhý dostane jen tři. Co se dá dělat.
Před časem měl všechno, o čem mohli ostatní jen snít. Syn ředitele Ognoss a.s., pracháč a celkem hezký kluk. A teď má hovno a navíc likvidátory pohledávek z OPR za zadkem. Druhý revolver jemně zachřestil. Zastrčil ho po paměti do podpažního pouzdra, i když to bylo vytvarováno pro daleko větší ráži, než je tahle plivanda. Přikrčil se k jedné z popelnic, z plna nasávaje pach hnijícího odpadu. Ještě je nezaslechl. Alespoň pár chvil pro sebe. Letmo si prohlédl to, co zbylo z fešáka, kterým ještě ráno byl. Pomalu zasychající bahno na jeho extrovních, kožených polobotkách. Teď mají cenu tak nanejvýš 20 Cafrů. Hodně je podcenil. Stály necelých dvě stě. Natržená nohavice parádních kalhot. Červené lampasy, směs lnu a umělých vláken. Původní cena 1200. Nyní za padesát a to by se musel hodně snažit. Jediné co stálo ještě za podiv, byla kožená bunda. Sebral ji z budky vrátnému u kasína. Doufal, že bude alespoň s kevlarovou podšívkou. Smůla, nebyla. Jedna kulka šla skrz ruku a odnesl to nejspíš kus toho zatraceně drahého, kožního plastiku a nějaká elektronika pod ním. Druhá zezadu, se uhnízdila v páteři. Že nebylo vše v pořádku, dokazovalo občasné zašumění v pravém uchu a mírné nesrovnalosti v oku na téže straně. Opravit to bude stát celé jmění. Nenáviděl motorky, od té doby, co se na jedné rozsekal. Ale dneska by jim měl vlastně blahořečit. Tatíčkova investice do synáčka se začíná oplácet.

Temné „PLUM“ bylo jako výstřel ze startovní pistole. Jako sprinter ho slyšel už mnohokrát, ale žádný mu ještě nevpálil tolik adrenalinu do žil. Nohama se odrazil od popelnice, u které se krčil. Oba revolvery v rukou, vyletěl z betonové zástěny jako raketa. V tu samou chvíli, o něco pomalejší, dopadla na střechu jeho nedobrovolného úkrytu. Výbuch ještě urychlil jeho akceleraci. Ruce upažené, oči upřené na pravou stranu. Ukazováčky zachytily první příkazy z mozkového centra a stiskly spoušť. Levý se o něco opozdil. Stejně jedno, chlap byl napravo. Dobrých sto metrů, nabíjel do ručního minometu další střelu.

Padly výstřely.

RAZ – pravá minula, levá nejspíš taky. Další bleskový povel oběma rukám.

DVA – pravá zásah, levou neviděl.

TŘI – každý výstřel trval celou věčnost. Uvědomoval si to, ale zároveň věděl, že i ta jednou skončí. Pravá mimo, z leva se ozval výkřik.

ČTYŘI – Komora levého revolveru se otočila do příslušné polohy a kohoutek pleskl naprázdno. Zato z pravého vyšla další, ohlušující rána. Slyšel hlasité křísnutí kovu o kov.

PĚT – Levý ukazováček se lehce zachvěl a vynechal. Pravá mimo.

Šestou, kdyby náhodou nebylo jiné východisko, schovával pro sebe.

Dopadl na břicho. Několik metrů projel po zemi, bradou dřel beton a zanechával na něm krvavou stopu s kousky kůže a vousů. Nehýbal se. Prudký náraz mu vyrazil dech z plic.
Když se postavil, všude už panovalo ticho. Levá ruka se nehýbala. Visela jako kus mrtvého masa podél těla. Udělal několik vrávoravých kroků vpřed a zdravou rukou si přetřel bradu. Hučelo mu v hlavě.

Kdyby se k němu dostal dřív, ten chlápek by snad ještě žil. Teď však ležel naznak, s rukama rozhozenýma. Díra na krku naposledy krvavě zapěnila. Druhý na tom nebyl o nic líp. Jeho ruce křečovitě svíraly kovové tělo minometu, oko upřeně ho pozorujíc. Místo druhého zela díra. Tělo zkřivené náhlou křečí do nepřirozené polohy.

Ploužil se kolem betonových bloků. Minul patnáctý a zamířil k dalšímu. Někde to přece musí skončit. Mortar nechal tam, kde byl. Stejně by ho jednou rukou neunesl. Druhý, mrtvý muž byl ale daleko štědřejší ve svých

posmrtných darech. Devítimilimetrová Beretta typu Kowkow s upilovanou hlavní a plný zásobník byly přímo záhrobní Mikuláš. Ve zbraních se vyznal. Jeho velký koníček, hned po atletice.

Jen doufal, že druhý tým nedorazí pro ty chladnoucí mrtvoly dřív, než se dostane z téhle obytné džungle.
„Jak jsou nádherní," mumlal si pro sebe, pohled upřený na vysoké budovy po obou stranách. „Tak anonymní, tak bezprizorní, tak nuzní a přitom volní." I když se každý z nich mohl pohybovat jen po území čtvrti, ve které byl přihlášen, nikdo nemonitoroval jejich pohyb, snad s výjimkou městské gardy v opancéřovaných čtyřkolkách, typující potencionální vrahy známých lidí. Tak známých, jako byl on sám. Lidí, kteří si mohli zaplatit posádky nezničitelných brouků, slídící po celém městě a srovnávající portréty schizofrenních představ svých najímatelů s lidmi na ulicích. Jen jednou využil této velkorysé služby UCR Bezpečnostního syndikátu. Za půl druhé hodiny se onen nešťastník klepal u zdi s páskou na očích. BUM. Střelba na živý cíl. A teď si kdokoliv může za pár šustivých papírků obšlehnout jeho fotku z ranního vydání Ex Pressu a BUM. Strach před smrtí může být docela podnětný.

Začalo se pomaličku rozednívat. Dostal se za poslední obytný blok a úzká ulička ho vyplivla přímo do centra téhle bizarní čtvrti. Zpomalil chůzi, snažil se splynout s davem. Chvilkově přepínal mezi svou centrální pamětí a jemně vibrující M6kou v kapse, na kterou si před několika dny, když rozjížděl ten obchod, nahrál místo hudby krátký popis každé z městských částí. Jen tak, pro přehled. Marně se snažil připodobnit stereotypní okolí, kterým procházel, čemukoli ze záznamů. Snad s výjimkou Jeskenic, která se po náletu toho šíleného učitele proměnila ve šrotoviště a Centra, ve kterém strávil převážnou část svého života, si nedokázal vzpomenout na jinou, výraznou městskou čtvrť. S největší pravděpodobností by to mohla být jedna ze severních, okrajových částí, soudě podle konformních oblečků, do kterých byl zapuštěn dav, kterým se pomaličku prodíral. Jednoduché tělové, plastikové výlisky, protkané levným plátnem mnoha odstínů šedi, dávaly tušit na místo života tisícovek úředníčků. Barvy jsou jen pro majetné. Na ty, co neměli štěstí a narodili se nepravým rodičům, pak čeká šeď a obrovská sídliště, jako to, kterým před chvíli procházel, schopna pojmout na několika čtverečních metrech stovky lidí.
Zastavil se u prázdné výlohy s malým blikajícím hologramem, přilepeným v jejím pravém, dolním rohu, slibujícím mimořádný hráčský zážitek a potěšení. V několika miliónech barev se oznamovalo kolemjdoucím, že právě v tomhle baru najdou odpočinek, klid, relaxaci, nová přátelství, obchodní kontakty, lásku a smysl života a to vše se na ploše několika čtverečních palců slévalo v koloroidní kakofonii, vyřvávající do světa svou nuznost. Jestli nic, najde tady možná umyvadlo s tekoucí vodou a nepoblitý hajzl, kde by mohl vyprázdnit svoje, několik hodin strachem svírané, vnitřnosti.

Zapadnul do úzké mezery mezi domy, kam směřovala holografická šipka poutače z výlohy.

Muž za barovým pultem si ho prohlédl a nervózně zamrkal. A s ním pět elektronických ok, kterých si u vchodu všimnul. V baru, o jedné nevelké místnosti, seděli krom výčepního dva muži. Jeden, na barové stoličce, hltal ranní zprávy, nosem nalepený na malé, přenosné televizi zavěšené pod stropem. Druhý, hubený mladík s bejzbolovkou kšiltem dozadu, otočený ke vchodu zády, dával volný průběh své hráčské vášni a tak se co chvíli ozvala od automatu u stěny dlouhá dávka ze samopalu a několik přidušených výkřiků. Mladík se potěšeně zavrtěl v křesílku před mašinou a dál kosil v Czech Urban Assault™ svými zbraněmi tlupy krvelačných pražáků.
„Dáš si?" zazněla mezi výstřely, patrně CW15ky, otázka od barového pultu.
„Pravé pivo a ředěného ruma s Kegem."
Pořád ještě pozoroval interiér baru. S nízkým stropem a dalšíma dveřmi, zřejmě na záchod, by asi neměl moc šancí při barikádování, nehledě na to, že díky poslední vyhlášce Centrálního Guvernéra by to tihle rukojmí odsrali stejně jako on.
Plastikové kelímky kleply o stůl.
„Pravé není, namíchal jsem to z koncentrátu, …. zkurvení stávkaři." Ukázal barman na šumící, nahnědlou tekutinu ve větším kelímku a posunul ho blíž.
„Potřeboval bych se vysrat a umýt. Teče voda?"
„Jó hochu," usmál se barman a odhalil řadu perfektně, do špiček zbroušených zubů z bílého, tvrzeného kolatinu. „Jestli ti stačí studená, můžeš si posloužit, připíšu ti to na vrub, ale to ti povídám, žádný bordel, jinak uvidíš" a významně se podíval ke dveřím na řadu mrkajících oček.
Na hajzlu budou nejspíš další a někde nahoře v domečku růžový pokojíček se záznamovou jednotkou, kdyby byl zákazník nehodný a chtěl si aplikovat něco zakázaných preparátů do žil.
„Neboj, jenom se vyprázdním a vypadnu." oznámil suše.

Zrovna byl v nejlepším. Pomaličku si namotával zdrsněnou kombinaci recyklovaného papíru a umělohmotné drti a snažil se svěračem uskřípnout hnědého hada, táhnoucího se z řiti, když v baru třeskl výstřel. Žádná ozvěna automatových excesů, ale rána jako z děla. Patrně něco nad armádních patnáct milimetrů a hned za ní výkřik zasažené oběti.

Jednou rukou vyrval z podpažního pouzdra upilovanou Beretu, druhou, do které se pomaličku navracel cit, si snažil natáhnout kalhoty. Hlaveň namířenou ke dveřím.
„První kdo vejde, ji kou…“
Něčí bota udeřila do záchodových dveří jako beranidlo. Ty se rozletěly dokořán, tak tak visa na jednom pantu. Ten chlap mu vlezl přímo před ústí hlavně. Černá, latexová kapuce zakrývající vršek hlavy a černé, zrcadlové brýle na očích. Zbytek utopený ve zvednutém límci koženého kabátu.

CVAK

Rotující projektil překonal několika centimetrovou dráhu hlaveň – hlava a vnořil se nad uchem do mozku. Ten ve zlomku sekundy explodoval v gejzír krve, tkání a úlomků lebečních kostí, kropící celou místnůstku. Přeskočil mrtvolu a přikrčil se k zemi. Ozvala se druhá, dunivá rána a tlaková vlna ho odmrštila dobrý metr dozadu. Zády bolestivě narazil do umyvadla a zhroutil se na břicho. Výstřel vykousl do zdi díru velikosti lidské hlavy.
"Zůstaňte ležet a dejte ruce za hlavu!“
Přepnul na infračervené spektrum. Asi dva metry od dveří stál muž, ne nepodobný tomu na zemi, svírající v rukou vražednou zbraň.
"Dobře, jsem v klidu" zakřičel směrem k němu.
Muž udělal opatrný krok vpřed. I přes oblaka dýmu jasně viděl rudě se rýsující obrys prázdné nábojnice, která stále vězela v hlavni.
"Ještě krůček, parchante.....ještě!" proletělo mu hlavou, Beretu stále třímajíc v pravé ruce.
Sutiny zakřupaly pod okovanou botou muže v plášti. "Zahoďte zbraň a vstaňte s rukama nad hlavou." Hlas zněl podivně zastřeně, jako by filtrován přes umělé, rezonanční hlasivky.
"K čertu s tebou, zmrde!"
Levou rukou se odrazil od země a švihem se vymrštil na kolena. Zamířil do míst, kde stála jeho oběť, a několikrát zmáčknul kohoutek. První rána zasáhla muže několik palců pod klíční kost. Druhá vnikla přímo do srdce a náraz jím smýknul na podlahu. Třetí se zabzučením uvízla ve stropě.

Celý lokál tonul v mrtvolném tichu. Až teď měl konečně čas si všimnout, co udělalo, jediným výstřelem, z interiéru hromadu sutin. Armádní, invazní puška, schopna svým rozptylem rozsekat dvacet lidí, postavených v řadě vedle sebe, na hadry. Její majitel, s dvěma dírami v hrudi, ležel vedle ní. Štěstí. Pořád to zasrané štěstí. Nohou podebral mrtvolu a obrátil ji na břicho. Tam kde čekal dva čisté průstřely, zel v zádech otvor jako po explozi granátu. Zbytek páteře a hrudníku, smíšen s krvavou kaší, zůstal na podlaze. Nevěřícně vyhodil z Berety zásobník a vyndal první náboj. Jeho špička byla naříznuta do pravidelného kříže. "A kurva." Vyplivnul, na jazyk se mu deroucí, žaludeční šťávu a rozhlédl se okolo. Mladíkovo tělo se po automatu líně sesulo k zemi, zanechávajíc na něm, rudou dálnici smrti. "Vypadni!“ zaznělo mu v hlavě.
Ještě než vyběhl ze dveří, všiml si televize u stropu. Hrála. Jako by se nic nestalo. Byla mimo rozptyl.

xxxxxxxx

"Hlášení pane."
"Poslouchám vás."
"S politováním musím nahlásit ztráty."
"A ty jsou?“
"Dva z našich nejlepších mužů."
"Jak se to stalo?“
"Byli zastřeleni z bezprostřední blízkosti. Sprostě je popravil."
"A dál?“
"Dál?“
"Ano dál. Něco se mi totiž doneslo a nejsem z toho dvakrát nadšen."
"Ano?“
"Utekl vám Beslere a vy jste pozabíjeli koho se dalo, že je to tak?“
"Ano."
"Co s tím hodláte dělat? Víte že váš post je tímto fiaskem velmi ohrožen?“
"Jistě, pane. Podruhé už takový omyl nedopustím."
"To doufám. Pozůstalým pošlete vyrozumění o nehodě a upřímnou soustrast. A pro další akce, si raději najměte lidi z UCR."
"Ano, pane."
"A ještě něco. Víte, že má pro nás větší cenu živý. Tak se podle toho chovejte."
"Vynasnažím se, pane."
"A teď běžte."